

In Memoriam Zr Leny van Bentum, zoals voorgelezen op haar uitvaart op woe 10 mei 2023 in de kapel van het Wereldhuis door medezuster Zr Joanna Dekkers.

Leny werd geboren in een groot katholiek boerengezin met 6 zussen en 4:broers, zij was het 10e kind. Ze had een heerlijke jeugd, aldus haarzelf, en hield van het werk op de boerderij, koeien melken, samen zingen en buitenspelen op de dijk en in de boomgaard. Als klein kind wilde ze al de missie in, ongetwijfeld geïnspireerd door het feit dat er in de familie 3 neven Witte Paters waren en 'n nicht, Jaan Vernooy, bij de Witte Zusters zat. Haar oudste broer Gijs werd priester en haar twee zussen Agaath en Greet volgden Leny later bij de Witte Zusters in de missie.

De Tweede Wereldoorlog had een grote impact op het gezin. Bij de gevechten rondom Arnhem in september '44 werd de boerderij vanaf de overkant van de rivier beschoten en ging totaal in vlammen op. Ze moesten de zelfgebouwde schuilkelder in vluchten en keerden, via verschillende opvangadressen bij andere boeren, pas 9 maanden later met alle kinderen terug naar Driel. Alles moest weer van de grond af aan worden opgebouwd. Ze bivakkeerden eerst in de oude schapenschuur en later in een noodwoning. Hier hing n missiekalender van de Witte Zusters aan de deur, die zeer tot de verbeelding van Leny en haar twee zussen sprak.

In 1948 trad Leny in bij de Witte Zusters in Maarn, haar hartewens was om verpleegster te worden in Afrika en daar mensen te helpen, niet perse om non te worden. Ze had zelfs verkering gehad, maar wilde absoluut niet trouwen en

huismoeder worden. Toen ze hoorde dat haar zus Aggie ook wilde gaan, was ze haar net voor. Ze wilde perse haantje de eerste zijn. Ze schakelde haar broer Gijs in om t aan haar ouders te vertellen. Die waren hier niet echt blij mee, want ze wisten dat ze voor eeuwig naar Afrika zou gaan, maar accepteerden haar keuze.

Na het internationale jaar in Algiers, waar ze haar nicht Zr Egide weer ontmoette, begon Leny in 1951 aan de verpleegstersopleiding in Veghel. Eind '55 kreeg ze haar benoeming voor Zambia, waar ze 13 jaar in zowel missie- als regeringsziekenhuizen in Chilubula en Lubwe werkte, veelal samen met Ierse, Amerikaanse en Canadese zusters. Van hen leerde ze Engels en Chibembe. Hier zag ze ook pas haar eerste bevalling, ze had geen idee waar de baby uit moest komen! Er waren naast bevallingen, keizersnedes en andere operaties ook veel malariapatienten. Haar vader en priesterbroer Gijs kwamen de drie zussen na de dood van hun moeder opzoeken in Tanzania. Daarna heeft Leny haar vader nooit meer gezien, want hij overleed in 1965 na een tragisch auto-ongeluk.

Na een opleiding voor vroedvrouw in Liverpool, terwijl ze inmiddels allang vele bevallingen had begeleid, en een anesthesiekursus in Oxford, keerde Leny in '71 terug naar het missieziekenhuis in Lubwe. Een paar jaar later ging ze als matron werken op de kraamafdeling in Mansa en weer een viertal jaren later werd ze overgeplaatst naar het eiland Chilubi. Leny vertelde wel eens dat ze de premature babietjes warm hield in de zak van haar jas.

Na korte tijd moest ze gaan invallen als gastvrouw en inkoopster voor de zustercommunities in Lusaka en omgeving. In '84 werd ze naar huis gestuurd om 3 jaar 'home-service' te doen als verpleegster bij de oudere zusters in het klooster te Sterksel. Na een jaar werken als chauffeuse in het moederhuis van de Congregatie in Frascati bij Rome, mocht Leny weer terug naar Zambia voor nog 2 jaar. Inmiddels was de AIDS-epidemie hier op haar hoogtepunt. Leny zat er middenin en verpleegde tal van terminale patienten.

In 1991 keerde ze definitief terug naar Nederland, naar klooster Sancta Monica in Esch. Leny wilde helemaal niet weg uit Zambia, maarja, ze moest nu eenmaal gehoorzamen aan de Congregatie. Gelukkig vond ze een nieuw apostolaat als verpleegster bij De Kruispost op de Wallen in Amsterdam, een medische voorziening voor daklozen en prostituees. Net zoals in Zambia werkte Leny ook hier voor de uitgestotenen en in de periferie. Ze had er een geweldige tijd.

Eind '98 ging ze op 73-jarige leeftijd met pensioen en toen 't klooster in Esch werd verkocht, verhuisde ze in 2004 naar Woonzorgcentrum Molenweide, nu het Wereldhuis, in Boxtel. Eerst woonde Leny op verzorgd wonen, maar toen ze steeds vergeetachtiger werd, werd ze overgeplaatst naar pg-afd Smaragd, waar ook andere Witte Zusters wonen. Hier woonde ze ruim 5 jaar. Iedere ochtend liep ze naar beneden om de krant te lezen, koffie te drinken met de zrs of te bidden in de kapel. Het lopen ging echter steeds moeizamer. Wel bleef ze volop meezingen bij de mis.

Leny was een grote stoere mondige zuster en zeker niet voor een kleintje vervaard. Nuchter als ze was, pakte ze het leven aan zoals het zich voordeed. Ze was niet bang, ook niet voor de dood. Al grappen makend hield ze zich staande, ook toen haar dementie steeds verder vorderde. Zoals ze zelf altijd zei: "Oud worden is mooi, maar oud zijn is niks aan". Tot op t laatst bleef ze met name haar jongere zus Aggie noemen. Na steeds meer gezondheidsproblemen en een ongelukkige val waarbij ze haar heup brak, is Leny op zeer hoge leeftijd, maar in alle rust gestorven in het bijzijn van haar medezusters. Ze was er klaar voor. Rust zacht, lieve Leny. We zullen je missen.